

Stil

Stil, héél stil kwam je mijn leven in.
Stil, want je wilde mij niet uit mijn evenwicht
brengen.
Stil, omdat je weet hoe gevoelig ik op dit moment
in mijn leven ben.
Stil, sloeg je een arm om mij heen.
Stil, zonder dat ik het merkte gaf jij mij weer
kracht.
Stil, was jij daar opeens een stukje van mijzelf.
Stil, liet jij mij weer even zien, wat ik in de
hectiek van het leven even kwijt was.
Heel stil weer één met mijzelf.

In gedachten

Ik kijk naar de golven van de zee.
Oneindig veel water en bij iedere golf, laat ik
de zwaarte van mij afvallen om weer op te laden.
Ik staar naar de horizon en in gedachten
denk ik aan zovéél mooie momenten in mijn
leven en die drapeer ik op het natte zandtapijt.
Ondertussen komt de regen met bakken
naar beneden.
Ik teken hartjes in het natte zand, de golven
spoelen er overheen.
Neem ze maar mee, naar waar ze wel wat hartjes
kunnen gebruiken.
De zee, zo machtig, zo krachtig.
Ik kijk naar boven en vraag: "Is daar iemand?"
Ik voel de kou niet meer, ik kijk om mij heen,
ben alleen.
Kijk naar de meeuwen, zovele gedragen
door de wind.
Ik draai mij om en loop terug.
Het geruis van de zee, de golfslag, neem
ik in gedachten met mij mee.

Bloemen uit de hemel

Iedere week nemen wij bloemen mee voor mam.
Dat deed mijn vader ook altijd.

Nu pap er niet meer is, denkt mam nog altijd
dat de bloemen die er 'nu' staan van pap zijn.

Mam vraagt ons altijd of pap nog leeft.

Als wij haar dan vertellen dat pap is overleden,
zegt mam naar boven kijkend: "Hij is hemelen."

Rouwen is een heel proces en met dementie
moeilijk te bevatten.

Als ik 's avonds mam weer aan de telefoon heb,
zegt ze: "Ik heb zulke mooie bloemen van
je vader gehad."

Mijn tranen wegslikkend zeg ik: "Ja mam mooi,
bloemen uit de hemel van pap."